

et kui küllamehhed ühhe asja pärast tüvisse läksid, siis piddid enne veel ühhe ausa jummalafartlikko mehhe jure minnema, kel rioleppitaja ninmi olli, omma ammeti polest. Kai siis temma ei sanud neid heaga leppitatud, siis läks se asfi walla-kohto ette.

Kord tullid kaks küllameest temma jure teine teise peale kaebama. Ta tundis ärra, et selle tühja asja pärast ei maksnud kohut káia, ja ütles: „Leppige parreminne ärra!“ — Ei naad tahtnud, ütlesid mõllemad; „Lähme kohtusse!“

Siis se wanna aus mees ütles: „No olgo siis nenda, agga pallume ommeti veel kord ühtlase ühhe Jäsa meie õige süddamest!“ — Wõttis omma mütsikesse peast, panni käed ristti, ja pallus ligutawa healega fedda palwet, mis meie Jäsand Jesus Kristus meid on õppetanud palluma.

Sai lõppetusse Amen delnud, küsis teise käest: „Kas lähhed kohtusse?“ — Temma ütles: „Ma leppin ärra!“ — Küsis teise käest: „Kas lähhed kohtusse?“ — Se wastas: „Minna leppin ka ärra!“ —

Edid kát se peale, riid otsas: Jummalala inglitel hea meel taewas.

Kohtowannemad saatsid kord ühhe rioasja selletamisse pärast ühhe mehhe õppetaja jure, et se piddi tedda Jummalala sannast maenitsema, et ta mitte kurjaste ei wánnu! —

Õppetaja tundis kohhe mehhe juttust ärra, et ta üks pettis kelm olli, ja maenitset tedda heaga ja kurjaga. — Ei ühtegi, mees jäi selle peale, et ta tahtis wanduda, et temma tuunistus olli õige. Ja ommeti läks temma nággio seal jures walgekš kui sein, ja isse wárrises kui hawaléht.

Wimaks ütles õppetaja: „Panne käed ristti, lasse põlwili mahha, pallu minnoga üks Jäsa meie Jummalala pühha palge ees.“

Õppetaja pallus palwe otsa, küsis: „Kas tahhad kohto ees wanduda?“ —